Ч. 175 Неділя 8 (20) серпня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Процес Драйфуса).

В справі намiреної обструкциї при виборі делеґациї, до якої лагодять ся німецкі радикали, забирає голос Pester Lloyd. Справа вибору делеґациї важна так само для Угорщини, тому голос сего дневника не сказаний на вітер. В найновійшім часі, пише Pester Lloyd, австрийска опозиция пробує своєї сили між иньшим також на виборі делеґациї. Не хочемо говорити про радикалів, що користають з всякої нагоди, аби пануюче і без того замішанє в Австриї, ще о скілько можна побільшити. Не можемо удавати, мов би ми не знали, що і умірковані Німці грають ся з огнем. Бавлять ся тим огнем, що має бути підложений навіть під таку институцию, як делеґациї, сотворену на підставі ще істнуючих законів до полагоджуваня праґматичних, спільних справ. Навіть сї умірковані Німці не боронять, щоби полумінь обгортала пліт, який відграничає то що має „вічно остати ся спільним", від других справ, а противно ходять з запаленим льонтом коло делеґаций, які прецінь є одним із стовпів міжнародного становища монархії. Пос. др. Пферше, такий умірковнаий політик, що в своїм окрузї, „зараженім радикалізмом", не має відваги скликати зборів вірних собі приклонників, а при найблизших виборах без сумніву буде належати до „викаджених" — обговорює в однім з послїдних чисел тижневника Die Zeit можливість недопущеня до вибору делеґаций. Робить то з великим спокоєм ума і кладе натиск на переконанє, що колиб нині нараз знесено дуалїстичний устрій держави, то се викликало би хиба „хвилеву застою у спільних ділах". Що більше, він навіть користає з нагоди та висказує погляд, що народи Австриї „з великим вдоволенем" дізнали би ся про сей факт, бо через те знесено би прикре правнодержавне відношене з Угорщиною та на ново настала би персональна унія обох половин держави.

Ціле вчерашне засїданє в розправі против Драйфуса було виповнене зізнавями полковника Пікарта. Пікар розбирав головно тайні документи і обговорюючи кожду поодиноку подробицю старав ся пояснити правдиву єї вартість. Взагалї зізнаня сьвідка були обороною Драйфуса, в котрого вину віне не вірить, бо нема ніяких фактів, котрі би доказували, що Драйфус справді завинив. Драйфуса засуджено поквапно, без доказів і аж по єго засуді в 1894 р. почали в ґенеральнім штабі збирати ріжні документи, котрі оправдували би єго засуджене. Зізнаня Пікарта тревали пять годин, мимо того не були томлячі лиш ясні і рішучі. — З причини, що деякі француські ґазети подали вість, немов би Драйфус стояв в звязи з австрийским і італїяньским атташе при амбасадах в Парижи, оба згадані офіцири публично заперечили тому, заявляючи, що о Драйфусї почули перший раз аж по єго увязненю. — Драйфус вніс до военного трибуналу просьбу, аби з огляду на недугу Ляборі'ого відложено розправу аж до єго подужаня. Трибунал ще не рішив тої просьби.

До Köln. Ztg. доносять з Парижа, що результат процесу дуже сумнївний, бо в войскових кругах, а навіть між членами військового трибуналу панує дуже неприхильний для Драйфуса настрій. Не дуже потішаючим для Драйфуса і теперішного правительства єсть то, що не зловлено того, що пострілив Ляборі'ого, хоч можна було то зробити. Богато осіб бачило, як Ляборі упав скровавлений, але ніхто не дав єму першої помочи. Коли один з єго товаришів просив, аби хто побіг по лікаря, один з присутних сказав: „А щож нас то обходить!" Жандармерия також поступала собі цілком байдужно, так що аж з Парижа приїхав полїцийний урядник, аби зарядити відповідні средства. Богато осіб бачило напастника, коло котрих він перейшов, а ніхто не уважав за відповідне задержати єго.

Новинки.

Львів дня 19-го серпня 1899.

— **Роковини уродин Є. Вел. Цїсаря** обходжено вчера торжественно в столици і в цілім краю. У Львові о годинї 5-ій рано вистріли з пушок оповістили мешканцям міста торжественний день. Рівночасно войскові музики переходили гравоч улицями міста. На державних і многих публичних будинках повівали хоругви. О годині 9-ій рано відбули ся у всіх львівских церквах всїх обрядів богослуженя за Цїсаря при участи представителів державних і автономічних властий.

---

42)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Пані Дурска, тота загранична дама онтам в „Гільтон Гавзі" має бути женщина незвичайної краси — відозвав ся я, зачинаючи тим розмову.

— Незвичайної — відповів мій торговельник, а я з того здогадав ся, що він єї знає.

— Може таки у Вас купує? — запримітив я оттак собі. — Мабуть купує найбільше листового паперу з золотими берегами або може рожевого?

Мій торговельник покивав на то головою і сказав злобно: Коби она так охотно писала листи, як грає в карти, то ліпше би на тім вийшла.

— О, то она так любить грати в карти? — спитав я.

— А вжеж — відповів на то купець — так менї здає ся. Вам би аж волосе стало дуба на голові, як би я Вам сказав, кілько колод карт продав я єї товаришці за послідних три місяці. Єї товаришка приходить сюди звичайно вечером, густо заслонена; она гадає, що я не знаю хто она; але я єї знаю, я знаю, де она мешкає і з ким жиє.

Я купив собі відтак паперу, хоч менї не було потреба, і сказав купцеви: „Бувайте здорові!"

— Го-го-го — подумав я собі, виходячи із склепу — тепер вже знаю, що значать ті вечерки у пані Дурскої. Дім пані Дурскої, то картярска нора, а всї тоті елеґантні пани приїздять дорожками і приватними еквіпажами лиш того, щоби тут грати в карти.

— То она єсть управителькою картярскої нори! — відозвала ся на то Гонория. — Красне товариство для Реджінальда Еверстронґа.

— А так, пані; і для пана Віктора Керрінґтона.

— А чи і про него Ви що довідали ся? — спитала ґрафиня Еверстронґ живо.

— Ще ні; бодай поки-що ще нічого важного. Я розвідував і про него у сусідів та купців. Але від сих послідних не довідав ся я нічого більше, як то, що він дуже порядний, взірцевий мужчина, котрий точно платить свої довги і єсть найліпшим сином своєї дуже поважаної матери. То прецї не богато моя пані.

— Той лицемір! — сказала на то Гонория. — Умів так знаменито удавати, що єму завсїгди удає ся позискати собі людий. І то все, що Ви могли довідати ся?

— На тепер все, моя пані; але маю надію, що довідаю ся ще щось більше. А тепер ще маленька новинка про ґрафа, котра Вас, як менї здає ся, здивує. Я удержував знакомство з тою молодою дівчиною, що служить за послугачку при улици Вілєр, і довідав ся від неї, що мій ґраф жиє у великій дружбі зі своїм первим братом, паном Дарґуном, тим що то єсть правником.

— Так! — відозвала ся Гонория. — Того би я нїколи не гадала, що межи тими обома людьми може прийти до щирої дружби.

— А таки так єсть. Пан Дарґун, той початкуючий правник, обідав тамтого тиждня два рази у свого первого брата, у ґрафа Реджінальда, і оба рази виїзджали оба ті панове з улиці Вілєр разом. Моя приятелька, тота дівчина зачула случайно, як они за кождий раз казали до візника, куди він має їхати, до „Гільтон Гавз" Фульгем.

— Отже Данило Дарґун то також картяр! — сказала Гонория; — товариш свого первого брата! Таже то єго руїна.

— Ну, так, моя пані; здає ся, що Данила Дарґуна жде невесела будучність — додав Лєркспур з очевидною злобою.

— Чи знаєте щось близшого о тих зносинах? — спитала Гонория.

— Ще ні; але маю надію довідати ся щось більше.

— Уважайтеж на них обох — сказала она. — Всяке приставанє з єго первим братом, ґрафом Реджінальдом Еверстронґом, єсть для Дарґуна небезпечним. Незабувайте того. Для него то так небезпечно, що грозить єму може і смертию. Не спускайтеж їх обох з ока; стережіть їх день і ніч.

— Будьте певні того, моя пані, що я сповню свій обовязок — сказав на то полїцист; — я що роблю, роблю добре; я гордий на мій фах і сповняю з охотою мої обовязки.

— То я спускаю ся на Вас.

— Можете, пані. Мимоходом ще сказавши, я називаю ся в сім домі Андрюс. Аби-сте пані того не забули. Пан Андрюс, писар адвокатский. Імя Лєркспур пахне занадто полїцию.

Полева служба Божа для войска на янівских болонях не відбула ся задля сильної зливи і бурі, яка рано навістила Львів. В полудне в заступстві недужого Є. Е. п. Намістника приймав Пан Віцепрезидент Намістництва Лідль депутациї, котрі прибули зложити желаня для улюбленого Монарха. Між иншими складали желаня представителї всїх трех капітул, члени Видїлу краевого, консулї нїмецкий і російский, представителї всїх властий, репрезентация міста і ин. О годинї 4-ій по полудни відбув ся в палатї Намістництва обід для 64 осіб, при котрім в заступстві п. Намістника повнив обовязки господаря п. Віцепрезидент Лідль. В часї обіду грала перед палатою Намістництва войскова музика, а в хвили, коли п. Віцепрезидент Намістництва підніс тоаст в честь Є. Вел. Цїсаря, роздало ся з цитаделї 24 пушочних вистрілів.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Жидачеві з ґрупи сільских громад розписала Президия ц. к. Намістництва на день 3 жовтня с. р., а одного члена з ґрупи більшої посілости на день 4 жовтня.

— **Краєва школа суконнича в Ракшаві** (повіт ланцутский) подає до відомости, що тепер можна записувати учеників до тої школи на курс науки, який розпочинає ся дня 1 вересня. Условя принятя звичайних учеників суть слїдуючі: 1) Укінчене з добрим поступом бодай школи народної або відповідне тому образоване, набуте иншым способом. — 2) Скінчений 14 рік житя і відповідний розвиток фізичний. Школа має на цїли при помочи теоретичної і практичної науки образувати учеників на майстрів і фахових суконників — та подати молодїжи, котра хоче присьвятити ся тому фахови, всякі відомости, які до відповідного веденя ремісла суть потрібні. Наука в школї тревае 2 роки і есть безплатна, крім того дістають ученики за практичні роботи виконані в салях робочих відповідну нагороду. Убогі а пильні ученики можуть одержати запомогу на кошти удержаня. Близші поясненя дасть заряд школи. — Сего року утворено при школї суконничій відділ для механічного ткацтва і відповідно до того розширено програму науки. Ученики, котрі скінчать той відділ, можуть знайти заняте у фабриках сукна яко старші робітники і майстри.

— **Відносини робітничі в Румунії.** Урядова Wiener Ztg. з дня 15 с. м. підносить, що правительство румуньске з причини сегорічного недороду рішило зорґанізувати акцию ратункову для своєї людности сільскої. Аби запевнити населеню як найбільше працї, оно зарядило видалити робітників чужосторонних, щоби не віднимали роботи домашним. Зарядженя ті дали ся дуже дїймаючо відчути великому числу робітників з Австро-Угорщини, занятих в Румунії. Много з них зголошує ся тепер до урядів конзулярних будь-то з просьбою о підмогу, будь-то о висланє їх до дому коштом правительства. А позаяк ті відносини не скоро мабуть змінять ся на лїпше, то робітники з Австро-Угорщини певне через цїлий рік не будуть мати в Румунії нїякого зарібку. О тім отже повинно ся повідомити людий в околицях, звідки робітники старають ся о пашпорти до Румунії.

— **Нагла смерть.** Адам Олїярник, 62-лїтний почтовий возьний, жонатий, бездїтний, зголосивши ся передвчера вечером до служби при телеґрафі в головнім будинку почтовім у Львові, нагле занедужав і по кількох минутах закінчив житє. Візваний лїкар сконстатував смерть в наслїдок удару серцевого.

— **Сумна пригода** лучила ся онгди вечером на головнім двірци у Львові. Поїзд з Підволочиск приїхав майже рівночасно з поїздом з Лавочного. Між обома поїздами стояв помічник почтового возьного Стан. Магазиновский з ручним візком, аби відобрати почту. Коли поїзди надїйшли, льокомотива одного з них зачепила о дишель візка, котрий ударив Магазиновского так сильно, що він відкинений упав під машину другого поїзду. Нещастний погиб на місци.

— **Знов труючі гриби.** В Фільварках Малих під Бродами отруїла ся минувшого тиждня грибами родина Ковальчуків. Дитина умерла дома, мати в шпитали в Бродах, а отець в шпитали боре ся з смертию.

— **Самоубийство старця.** В Дрогобичи повісив ся дня 12 с. м. кравець Франц Довґіяла, що мав вже 70 лїт. Причина самоубийства незвістна.

— **Помер** Спиридіон Підвисоцкий, артист руского театру, дня 16 с. м., полишивши жінку і троє малих дїтий.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

Прочитайте собі слїдуючих кілька слів про веденє господарства і учіть ся самі вести господарство.

— Кілька слів про веденє господарства. Господарити, а вести господарство, то не все одно. Хто господарить, не конче може знати ся на веденю господарства, хоч би повинен. Господар, що уміє лиш господарити, буде може знати як обробити рілю, що на ній посіяти і як зібрати, він буде знати як ходити коло худоби, як щепити дерева овочеві, та як збирати рої, і т. д., але він так запутає ся в цїлім господарстві, що або не використає нїяку галузь господарства так, як потреба, і тогди цїле господарство ледви що буде животїти, або він возьме ся переважно до одної галузи, н. пр. до рілї або до годівлї худоби, а все инше лишить на боцї. Наші господарі хлїбороби майже без виімки уміють лиш господарити — і то по найбільшій части дуже лихо — а на веденю господарства не розуміють ся. То іменно і єсть одною з найважнїйших причин, длячого наші господарі мимо тяжкої працї бідують, навіть в таких условях, в яких, коли би знали ся на веденю господарства, могли би на нїм дуже добре виходити і вигідно з него жити. Хтож знає ся на веденю господарства, той мусить і уміти господарити, значить ся, знати ся на кождій роботї господарскій. Атже і між нашими господарями бувають такі, що вже з природи мають талант до веденя господарства, та знають ся на нїм і лиш длягого, що не учені, не мають повної сьвідомости того веденя; мимо того їм веде ся добре і они доробляють ся. Щож треба знати, щоби уміти з повною сьвідомостию вести господарство? — Передовсїм треба памятати на то, що господарство то підприємство, таке саме як кожде инше, як н. пр. яка фабрика. Господар, то підприємець, і длятого коли він бере ся до дїла, мусить вже наперед так приладити ся до него і так собі

Пан Андрій Лєркспур довідав ся всего зовсїм поправдї так як було. Межи Данилом Дарґуном а єго свояком Реджінальдом Еверстронґом завели ся були тїсні зносини. Оба ті панове перебували значну часть свого часу разом.

Данило Дарґун був все ще таким самим щирим і простим собі чоловічком, як перед тим, заким ще смерть єго вуйка ґрафа Освальда забезпечила єму пять тисячів фунтів річного доходу. Але коли прибуло богатство, щезла потреба пильности і з пильного молодого правника зробив ся Данило одним з тих висших десяти тисячів, котрі не потребують о нїчім иншім думати, як лиш о заспокоєню хвилевих бажань — котрі яко туристи лазять по альпейских горах, з вудкою їздять на рибу до Норвеґії, волочать ся по клюбах і сальонах, збирають книжки або для розривки беруть ся писати. Він все ще називав ся правником, але вже не думав о тім, щоби яко такий вибити ся на верх.

Єго брат Ляйенель був ректором в Гальґрун, селї в ґрафстві Дорзетшір, що мало красну церкву і дуже маленьку громаду. Був то один із тих товстих приходів, які, здаєсь, дїстають ся завсїгди лиш богатим людем.

Ляйенель мав забаганки сільского шляхтича і по совістнім сповненю своїх обовязків знаходив досить часу займати ся своєю улюбленою розривкою, — польованєм. Убогі в Гальґрун мали повну причину уважати ся щасливими, що їх ректор був богатим чоловіком. Добродійність, яку пан Дарґун виконував в своїй парохії, майже не знала границь.

Ректорство був то великий старий дім в так романтичнім положеню, що можна таке видїти хиба лиш на якім образї. Вода і лїси складали ся на красу краєвиду, а під зеленим лїсом і серед нив виглядав старий, червоний будинок з цегли, як би двір якого пана. А то таки був двір первістно і мав деякі старосьвітскі закамарки.

Данило Дарґун любив називати село Гальґрун долиною щастя. Нїкотрий з братів не оженив ся, а правник приїздив часто в гостину до ректора. Він рад був, що по трудах і роздразненю льондоньского житя міг там собі відпочити. Так само як і єго братови подобали ся єму мисливскі пригоди і небезпечности, так, що єго в тій порі, коли відбуває ся польованє рідко лиш не було в Гальґрун.

В Льондонї мав він свої клюби і дружні доми. Вихованї мами із західного кута в Льондонї витали пана Дарґуна на своїх вечерках дуже ра.о. Але нежонатому чоловікови, що має богато гроший і часу може приємність житя в знаменитім товаристві подобати ся лиш якийсь час а відтак бере єго нудьга. Данилови Дарґунови навкучились вже були балї і пири вистави цьвітів та ранні концерти, аж случай звів єго з єго свояком Реджінальдом Еверстронґом в однім клюбі, до котрого оба належали.

Еверстронґ, коли хотів, міг бути дуже милим; а він при згаданій нагоді старав ся всїма силами зробити добре враженє на Данила Дарґуна. Аж до того часу Данило не конче навидїв свого первого брата; тепер здавало ся єму, що він мав упереджене до Реджінальда. Він відчував то, що Реджінальд має причину жалувати ся на ту кривду яка єму стала ся і був досить великодушний, щоби подати руку чоловікови, котрий уляг в борбі о істнованє.

Оба панове обідали разом в своїм клюбі; видїли ся часто з собою; часами случайно, часами умовили ся. Був то клюб, де в товаристві учених грачів в віста грало ся тихцем газардово; але аж до своєї стрічи з Реджінальдом не кортїло Данила Дарґуна брати участь в „роббері“ [1]).

[1]) Rubber — дословно „скробач, натирач“ — а відтак подвійна партия при вістї.

Під впливом свого первого брата і Віктора Керрінґтона набрав він поволи инших навичок. Раз згодив ся на то, щоби грати в екартє, другий раз дав ся втягнути до віста. В три місяцї по тім, як стрітив ся з ґрафом Реджінальдом, поїхав з ним до „Гільтон Гавз“, де єго представлено красній Австрийцї.

То представлене мало злощасний вплив на єго судьбу. Вийшов цїло із огненної печи льондоньского житя, многі заходи із жіночої сторони не вдїяли єму нїчого, був ще паном свого серця, коли перший раз переступив через поріг „Гільтон Гавзу“.

Він побачив Павлину Дурску і залюбив ся в нїй. Залюбив ся в нїй від першої хвилї з цїлої глубини і щирости своєї прихильности, що була о цїле небо висша від самолюбивої прихильности Реджінальда Еверстронґа.

Але она вже не була панею свого серця. Оно належало до того, котрого низький характер она знала, але котрого мимо своєї лїпшої розваги мусїла любити.

Ґраф Реджінальд добачив борзо той стан чувств у свого первого брата. Він вже з гори на то числив і стремів до того. Данила Дарґуна, убожаючого невільника панї Дурскої можна би легко затуманити, а велика часть богатства походячого від ґрафа Освальда могла би ще припасти видїдиченому братаничеви. Віктор Керрінґтон придивляв ся тому і дїлив ся з ним добичею; але він з легковажною міною слїдив за крамолою Еверстронґа.

— Ти гадаєш, що доказуєш чуда, любий Реджінальде — говорив він; — хоч правда, що жиємо стратами твого свояка при картах — не говорячи вже о нашій любій пани Дурскій, котра при тім не виходить також з порожними руками. Але остаточно, що то все значить? В найлїпшім случаю кілька сот фунтів більше або менше. Я гадаю, що ти би міг з часом взяти ся до глубше обдуманої гри, як та, і менї

его устроїти, щоби мав з него як найбільший зиск. Як фабрикант, коли хоче пустити фабрику в рух, мусить еї насамперед уладити, так і господар мусить собі уладити ціле господарство. Він мусить знати, чого ему до того потреба і о то все по можности постарати ся. Вже само перше уладжене вимагає знаня: треба мати ясно перед очима, що має ся продукувати, і на які розміри, а відповідно того устроїти собі своє господарство. Як у фабриці треба пустити в рух всі машини, так і в господарстві мусять всі его галузи бути в руху. Як фабрикант або взагалі який небудь підприємець, так і господар мусить уміти не лиш пустити в рух своє господарство, але і держати его в руху, вести аж до самого кінця так, щоби остаточно мати зиски. Але щоби були ті зиски, мусить він уміти добре рахувати ся, всему знати вартість, все оцінити; длятого при веденю господарства треба знати ся і на рахунковости. Хто хоче знати ся добре на веденю господарства, мусить звважати на сї чотири головні точки: 1) Вимоги веденя; — 2) уладжене веденя; — 3) удержуване веденя; 4) успіх веденя. О всіх сих точках будемо говорити пізнійше обширно, хоч не зараз і не відразу о всім. Длятого просимо поки-що запамятати собі отсей початок.

— Щоби горох і фасоля ліпше родили, треба ось що робити: Вершки гороху треба зривати в подібний спосіб, як то робить ся при огірках або мельонах. Горох видержує дуже добре таке відскубуванє. Низькі сорти гороху обскубує ся, скоро підростуть до 15 центим., висші сорти у висоті 25 до 30 центим. Застоя в рості не довго триває і горох пускає нові пагінці. Скоро виростуть три нові пагінці, треба їм так само зірвати вершки і так зробити два або три рази, після того, чи хоче ся мати ранійший, чи пізнійший горох. Горох буде тогди в троє, ба й в четверо більше родити. Коли горох цвите і творить стручки, треба его підливати добре гноївкою; в сїм случаю будуть стручки великі, смачні і мягкі. Коли же підливати гноївкою скорше, то горох буде рости лиш в листє і била. Фасолю треба підливати гноївкою найліпше зараз по дощи. Підчас посухи треба підливати зараз по заході сонця. Щоби фасоля шпараґова довше родила, треба не давати старіти ся стручкам, а при збираню не треба сїпати і не зрушувати ростину в коріню.

— Плавлене коний підчас спеки в літі єсть дуже добре, бо не лиш відсьвіжує але й змиває бруд; скіра зверха відмякає, лущить ся відтак лекше і з греблом можна тогди коня тим лекше очистити. Але зараз по нагодованю не треба коний заганяти у воду анї також труском не їхати до води. Також треба і на то уважати, щоби конї підчас плавленя не покалїчили ся, та щоби не довше були у воді, як 5 до 10 мінут. Коли конї зачнуть у воді трясти ся, треба їх зараз вивести. Кобили, що мають вже лошата або мають їх мати, не повинні стояти у воді аж по черево, бо легко можуть застудити черево і вимя. Найліпший час до плаваня єсть вечером. Де не можна коний плавити, там треба їх зливати водою в стайни. Вода чи то до зливаня, чи в ріці або ставі повинна мати бодай 14 до 16 степ. (Реомітра) тепла. При плавленю треба ще й на то уважати, щоби конї мали завсїгди ґрунт під ногами. По плавленю треба, щоби конї були в руху, а відтак в стайни треба їх ще на сухо витерти. Не можна плавити коний, що хорі на легки, або мають якусь хибу серця.

Переписка господарска.

Михань з горішного: Щоби зробити 5 літрів вина з афиняку, треба взяти більше меньше півтора лїтри соку, додати 3 і пів лїтри води і около кільо цукру. На малиняк треба взяти 1·8 лїтра соку а 3·2 лїтри води і 70 дека цукру. Впрочім треба робити так як взагалї робить ся вино, а о чім ми вже давнїйше подавали обширне поученє.

Олекса в Х. п. Б.: Ми вже кілька разів подавали способи якими, можна би охоронити конї і худобу від оводів і злющих мух; мимо того повтаряємо тут ще раз кілька способів: Натирати конї потовченим трохи буряном званим гірчаком або також рачками і стільчиком (Polygonum hydropiper), той бурян росте скрізь по мокрих місцях по ровах, понад воду; листє має подовгасте подібне до вербового а на листю чорняву пляму; коли листок розкусити, то він пече як перець. Дїти на селї дуже часто дурять одні других тим листем; дають їсти і кажуть: Ану-ко розкуси, будеш видїти який то солодкий. Хлопець возьме і розкусить а відтак кричить і виставить язик, бо листок пече як перець. Отже тим добре єсть натирати конї. Також добре натирати конї сьвіжим трохи потовченим листєм з волоского оріха. Кажуть також, що помагає тран. Пробуйте також натирати конї полином і чісником. — Тут ще додамо, що підкурюванє листєм з динї виганяє всї мухи із стайнї, але в стайни не повинна бути тогди анї худоба анї чоловік не може тогди довго там задержувати ся. Впрочім треба бути дуже осторожним, щоби огню не запустити.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Ярмарки на ремонти відбудуть ся в місяци вересни в слїдуючих днях: в Сяноцї 15, Мостисках 21, Самборі 25, Рогатинї 28, в Сокали 18, в Ярославі 28, в Горлицях 18, в Ряшеві 13. Закуплених має бути около 770 ремонт кавалерийских по пересїчній цїні 325 зр.

— Американьский знаряд до всего дуже придатний в господарстві. Єсть то колодка, котра на грубшім кінци дасть ся отворити і там знаходять ся: долітце, свердлик, прилад до витяганя цьвяхів, пильничок, кругле долітце до жолобкованя, прилад до відкручуваня шрубок і т. п. При уживаню виймає ся з колодки що потреба і пришрубовує ся до вузшого кінця колодки. Цїна сего знаряду 1 зр. 56 кр. а можна спровадити під назвою Amerikanisches Universalinstrument від фірми Franz Zimmer in Wien 6/1 Getreidemarkt 1.

— Цїна збіжа у Львові дня 18-го серпня: Пшениця 8·35 до 8·40 зр.; жито 5·90 до 6·20; овес 5·80 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний —·— до —·—; горох до вареня 6·25 до 9·75; вика 4·40 до 4·60; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·40 до 4·70; гречка 7·25 до 7.50; конюшина червона 42·— до 46·—; біла 30·— до 35·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 5·40 до 5·60; хміль —·— до —·— ріпак 10·25 до 10·75

— Цїна волів у Львові. На торзї дня 16 серпня плачено за воли пересїчної живої ваги 400 до 500 кл. по 26 до 29 зр. За корови пересїч. живої ваги 350 до 500 кл. по 22 до 25 зр. За бугаї пересїч. живої ваги 400 до 600 кільо по 23 до 26 зр. — Мясо в різници: передне по 48 до 53 кр.; задне по 44 до 49 за кільо.

— Цїна телят, безрог і овець на заріз: На торг до Відня привезено дня 17 серпня 2843 штук телят, 1435 штук живих а 816 штук патрошених безрог, 228 штук патрошених овець і 74 ягнят. За патрошені телята плачено по 44 до 64 кр., за живі 38 до 42 кр., за ліпші 44 до 48 кр.; за найліпші по 38 до 53 кр. — За молоді безроги 41 до 48 кр., за патрошені тяжкі 50 до 56 кр., за підсвинки 52 до 56 кр. За патрошені вівцї 38 до 44 кр. за кільо. Пара ягнят по 4 до 12 зр.

— Цїна продуктів у Відни. На торг від 12-го до 14-го серпня привезено на торг 450.000 штук яєць і около 2.500 кільо масла. Продавано: Найліпших 40 до 41 штук, ліхших 42 до 44 штук за 1 зр. Масло найліпше столове по 1 зр. 20 кр. до 1 зр. 30., масло з села по 1 зр. 10 кр. до 1 зр. 20 кр., звичайне масло торгове по 90 кр. до 1.05 зр.; сьвіжий сир по 24 до 28 кр. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 серпня. Мінїстер ґр. Ґолуховский виїздить завтра до Семерінґ, де стрітить ся з нїмецким секретарем стану Більовом.

Париж 19 серпня. Ходять вісти, що кабінет Вальдек-Руссо подасть ся до димісиї на случай увільненя Драйфуса.

Рен 19 серпня. Судия слїдчий переслухував увязненого під закидом замаху на Лябориого Ґльорета та сьвідків Пікарта, Ґаста і инших, що бачили виновника замаху. Однако они всї заявили, що Ґльоре не той сам, котрого бачили.

Ниш 19 серпня. Мінїстром торговлї іменований Живан Живанович.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

здає ся, Реджінальде, що я би міг тобі показати, як то зробити.

— Дай менї вже спокій з твоїми проектами — сказав на то ґраф Реджінальд; — вже менї їх досить. А щож менї з них прийшло?

Оба сиділи в убогім помешканю ґрафа Реджінальда при улици Вілїєр, коли так розмавляли. Сиділи один напроти другого, а межи ними стояв маленький столик. Віктор Керрінґтон спер ся заложеними руками на той столик і нахилившись дивив ся свому товаришеви просто в очи.

— Мій любий Реджінальде — говорив він дальше — длятого, що менї раз не удало ся, то ще не причина, щоби менї нїколи не удавало ся. Послїдним разом то і сам чорт завзяв ся на мене; але прийде ще час, коли і чорт стане по моїй сторонї. Є все ще до зисканя річних десять тисячів фунтів, а то все буде моя річ, щоби тобі допомочи до того доходу.

— Досить того! Чи гадаєш Керрінґтоне, що я би позволив —?

— Та я тебе не прошу, щоби ти позволив, я знаю, що ти за слабкий, нерішимий і боягуз, що ти би сам нїколи не видобув ся з положеня зруйнованого ласуна і збідпілого непотріба. Ти може забув, що я маю запис довжний, котрий твій інтерес робить моїм. Я того не забув. Коли буду видїти, що треба брати ся до дїла, то буду брати ся не питаючись тебе. Коли менї удасть ся, то будеш менї вдячний, а не удасть ся, то будеш менї докоряти моєю глупотою. А тепер говорім о чім иншім. Коли поїдеш з Данилом Дарґуном на село?

— Чому ти то питаєш ся?

— Я лише цїкавий з прихильности для твого добра і добра твого свояка. Чейже підеш з Ляйенелем Дарґуном на польованє?

— А так, він того й запросив мене.

— Чи не брат просив єго о то.

— Таки так. Я з Ляйенелем, як знаєш не говорив ще від похорону мого стрия. Данило буде на різдво у свого брата і хоче, щоби й я приїхав; отже то через него запросив Ляйенель мене до Гальґрун, а я запрошене приняв.

— Бачу, була й бесїда про купно коня для Ляйенеля.

— Була. Ти знаєш, що я знаток від коний а Данило хоче, щоби я вибрав для єго брата доброго коня до ловів.

— Колиж маєте вибирати ся? — спитав Керрінґтон.

— Хоч би й зараз! В слїдуючім тиждни їдемо до Гальґрун. Виберу коня, скоро намовлю Данила, щоби пішов зі мною до торговельника кіньми та пїшлю коня зараз, щоби привик заким розпічнуть ся лови.

— Добре; дайже менї знати, скоро підеш купувати; а коли би там мене видів, то удавай, що мене не знаєш. Лиш потакуй менї і памятай щобись не звертав на мене уваги.

— Що то має значити? — спитав Реджінальд.

— А щож иншого, як то, що кажу? Ти зараз вітриш в тім щось недоброго, що менї хоче ся кілька годин побути на подвірю у торговельника кіньми.

— Вибачай Керрінґтоне, — сказав Реджінальд — але я став дразливий і нетерпеливий та не забув ще послїдних подій в Рейнгемі.

Оба не розмавляли вже більше. Доктор сильнїйший духом запанував був зовсїм над слабою натурою свого приятеля. Реджінальд Еверстронґ бояв ся Віктора Керрінґтона а при тім і мав утаєну надію, що при єго помочи вискає утрачене богатство.

Тота розмова вела ся в день по тім, коли Лерксплур розмавляв з Гонориєю. В три днї опісля зійшли ся Реджінальд і Данило в клюбі та пішли разом до Спавіна при улици Бромптон вибирати ловецкого коня.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).